

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ד:י:טו:טז:] (ב) לעיל טו: טז: [לקמן טז:א:] (ג) ט"ז ד'גול, ד' ט"ז ש"ך לע"ג.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ותיכ"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר ומעשה נמי כ"ל ומינות שמע מינה מתקן: (ב) במשנה סהן גדול ומיר אינן מיטמאין: (א) רש"י ד"ה בשלמא וכי סברי כ"ג עדיף שקדושמו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תרד"ה ונטמא וכי סותר ז' לנד אלף כ"ל: [ב] בא"ד מותר לשמות יין ולגלגל וכי מן הדמים ענין [אינו רלוין] לתגלת וכי כ"ל: [ג] ד"ה ותיכ"א וכי מעשה דטהרה. מיבא דטהרה ממקו וי"צ מטהר וחס"ך תביא קרבנותיה ותיכ"א ותיכ"א ותיכ"א כשטיהר וכי יביאם [למנון סמיה]. וי"צ ותיבה דהאמר לעיל צ"פ ק"ך ר' ופ"ג דף טז דטומאה דלחצר מלאת סוחרת שלשים לרבנן וצפ"ק פירשתי דהוא מדרבנן גזירה אטו סמיה דמן המורה כסמיה הבא בסתם טיור. וטמא הואיל וחיזי לתגלת שטורח אחד מן הדמים די לרבנן נמי כסמיה ז' כ"ל והי"א דהלל כדפוס שטורח אחד מן הדמים די לרבנן נמי כסמיה ז' כ"ל והי"א דהאמר לעיל ותיכ"א ותיכ"א ותיכ"א כ"ג וכי כספריה הוא וכי כ"ל: [ו] ד"ה ואל וכי משא"כ ככהן כהן הסיד והא"כ מהי"ד למי"ד יטמא וכי מיבא למי"ד מנחה וי"צ ותיכ"א יטמא כ"ל: [ז] ד"ה וכן משוח וכי עבודה ביה"כ. כ"ג כאן ש"ך קושיית וא"ת וכי האמורה בסוף הידיו: [ח] בא"ד ולא מנחה וכי גביה ולקח מיבא ולקח נמקן וי"צ והביא:

בא"ד דבתיכ"א מוכח שאל. ח"י ה"ג מנחה וכי מיבא למי"ד מנחה וי"צ הגה"ה כ"ל אי"מ ועושה"ה דקדושת אה"י זאת מקומה לעיל:

הגהות התוספות

- כ"ל ולא כל הימים קאמר.
- כ"ל כל קרבנות. 3. מיבא סתם מנחה. ו"ל עושה מעשה דטהרה כו'. 4. כ"ל והי קודם. 5. כ"ל אבל שאר. 6. כ"ל ואחר שטיהר.
- מינות מנחה. 7. מינות למנון סמיה נמקן. ובלא ש"ך הדבור שבסמון וכל"ל ודלאמר לעיל צ"פ וצפ"ג דטומאה כו'. והכל דבור אחד. וד"ה צמיי' ש"ך אח"כ.
- מינות י"ו ולרבנן ל"ו מנחה. ו"ל סותר ל' לרבנן.
- מינות הבא מספק דמשמע מנחה. ו"ל שעה סגי ושמא הבא. 10. כ"ל משמק. 11. כ"ל דיקא נמי דבסמית קרבנות איירי כו'. 12. כ"ל ממה שאמרנו.
- כ"ל בציא שאר. 14. כס"א כספרי' ה"ה. 15. כ"ל דלאמון. 16. כ"ל שאף א"ס. 17. כ"ל הא. 18. כ"ל שעבר כדכסון. 19. כ"ל לנטולו ממה. 20. כ"ל הלא על. 21. כ"ל דסר.

שלושה מינון פרק ששי נזיר

בתנ"י **צמרים** **התרמודית**. מתרמוד סס מקוס: **שהיא מסוכנת**

והלכה ומלאה שמה. ונטמאה עליה ואמרו חכמים כו' א: [ז: גמ' **קטני**. צמתני' ר' אליעזר אומר סותר את הכל והא שמעינן ליה דלאמר

דכל אחר מלאת שבעה סותר ותו לא והא הכא אחר מלאת הוא:

אמר רב מאי סופר נמי דקאמר ר"א

סופר קרבנותיו. והכי קאמר יציא כל קרבנותיו לאחר שיטהר ואותו זבח ראשון שזרק דמו לא עלה לו ולעולם ז' הוא דסותר ותו לא לדברי הכל ובהא פליגי ר' אליעזר סבר אותו זבח ראשון לא עלה לו ויציא אחר צמקומו עס שאר קרבנותיו שהפריש לכשטיהר לאחר ז': **והכי נמי מסתברא**. דלקרבנותיו

קאי מדקתני וחכמים אומרים יציא שאר קרבנותיו ויטהר מכלל דלרבי אליעזר סבירא ליה דאף ראשון לא עלה לו וצריך להביא אחר ז': ענין אחר **אמר רב מאי סופר נמי דקאמר ר' אליעזר סופר אס קרבנותיו**. ולא מיבעיא זבח ראשון דאינו עולה לו אלא ג' אותו שהפריש תחלה כריך להחליף ויביא אחר צמקומו וחכמים אומרים אותו ראשון כללד לא עלה לו וצריך להביא אחר צמקומו אבל שאר קרבנות שהפריש אינו כריך להחליף אלא לכשיטהר יציא אותם.

ה"ג מסתברא דלקרבנות פליגי מדקאמר רבנן דיציא שאר קרבנות ויטהר אלמא דשמעי מיניה דרבי אליעזר דאפי' אותן קרבנות שהפריש תחלה אינו יכול להביא לקרבנותיו ואמרו ליה רבנן מציא ומעשה נמי כו':

הדרן עלך שלושה מינון

בהן גדול ונוזר אין מיטמאין לקרוציה. וכדמפרש צהן קראי לטומאה לקמן צגמ': **גמ' בשלמא כהן ונוזר**. שמעינן דלהו הי מינייהו ליטמא תחילה דרבנן סברי כהן גדול (א) שקדושמו קדושת עולם וכי אליעזר סבר נזיר עדיף שכן מציא קרבן על טומאתו ואל יטמא נזיר: **משוח**

קרבן על טומאתו מה שאין כן ככהן ו' למאן דלאר דיטמא נזיר ואל יטמא כהן ואפי' כהן הדיוט: **יטמא כהן**. ואפילו כהן גדול: **נזיר קדושתו קדושת שעה**. ואפי' אמר נזיר עולם מכל מקום סתם נזירות הוי שלשים יום (לעיל ג:). **בשלא מא כהן גדול ונוזר האי כבר כהן גדול עדיף והאי סבר נזיר עדיף**. וטעמא דמ"א^[16] צמתניתי: [ב] משוח בשמן המשחה. כ"ג שנמשח בשמן המשחה ומרוצה בגדים קרי

משגגנו שמן המשחה דיאשיהו גזו שמן המשחה שעשה משה כדאיתא צפ' הוציאו לו (ויומא נג:). ואחריו לא היה כהן משוח בשמן המשחה אלף מרוצה בגדים בלא שהיו ממלאים דיו צח' בגדים ולא היו יכולין לעשות שמן המשחה אחר למשוח בו כדכתיב (שמות ז) שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם זה ולא אחר וכדאיתא צפ' קמא דכריתות (ף קד:) ולי נס א' בשמן המשחה היה והלא הרצה נקיס נעשו צו שמתחלה לא היה אלא אי"צ לוג ובו נמשח המשכן וכל כליו וזהרן ובינו כז' ז' ימי המלואים ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים וכו'ו קיים לעמיד לצבא שנאמר משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם והא דלאמר התם (ף קד.) המפטם השמן ללמוד צו או למוסרו לצבור פטור הא דקתני למוסרו לצבור (ללמדם שידעו לעשות) היינו בימי משה אם עשאו פטור אי נמי למוסרו לצבור ללמדם שידעו לעשותו ולא שימשחו ממנו והשתא אחרי יאשיהו לא היה כהן נמשח בשמן המשחה אלף עובד צח' בגדים וכשר בכך בלא משיחה דמ"ר צפ"ק דמגילה (ף קד ט:). משיח אין לי אלא בשמן המשחה מרוצה בגדים מנלן ת"ל הכהן המשיח והשתא משוח ומרוצה בגדים משכחת לה דזור א' כגון שנמשח א' לכ"ג וצתוק כך נגמו שמן המשחה ואירע צו קרי ככהן המשוח ומינו אחר תחתיו מרוצה בגדים לעשות עבודה ואמרו בגדים לא חזי לעבודה דראשון חוזר לעבודתו כדקאמר גבי משוח שעבר ונראה לומר כגון שכהן גדול גלה ומינו אחר תחתיו צרצוי בגדים כגון שגגנו השמן כצר ושימש כמה שנים שאם אף^[16] הראשון שב אינו חוזר לעבודתו שהרי שימש זה תחתיו כמה שנים והרי שנייהם מהלכין צדק כו' (ז' ה"א) דאילו משוח מציא פר הבא על כל המנזות כדכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והביא פר וגו' ומרוצה בגדים לא דכתיב צפ' הכהן המשיח דוקא משוח וליכא לפרושי משוח מציא פר העלם דבר של צבור כלומר שכהן משוח מקריבו ולא מרוצה בגדים כדכתיב גביה ח' ולקח הכהן המשיח מדם הפר והא^[17] ליתא דבתורת כהנים מוכח צדיקא דאף כהן הדיוט מקריבו א' (ה"ג) וא"ת אי מיירי אחר יה"כ לא היה לו לקרות לזה מרוצה בגדים אלא שעבר^[18] ואי מלאו מת מנזה ביה"כ והא קבורת מת מנזה לא דחי י"ט וכ"ש שבת ויה"כ וי"ל דלעולם ביה"כ ענמו איירי ולא לקצרו אלא לנטולו מחמה ללל דשרי אפי' בשבת והא קאמר דמשוח בשמן עדיף ומטמא המרוצה בגדים מחמה^[19] ללל דמשוח עדיף דמייתי פר הבא על כל המנזות אם הכהן המשיח הורה וטעה צבוראמו אבל מרוצה בגדים אינו מציא פר על^[20] כל המנזות דמשיח דוקא כתיב אלא מציא כשצה או שעירה יחידי וצהוריות (ף יא:). עיקר הדבר ופירושו ופר^[21] הבא על כל המנזות היינו צפר שהוא ענמו מציא שהורה צענמו ועשה כהוראתו שהוראת כהן משיח לענמו כהוראת צ"ד לציבור:

פרק ששי נזיר

מז.

ונטמא ר' אליעזר **אומר** **סותר את הב"ב**. ולא כל הימים כדמפרש צגמ' דהא ר' אליעזר הוא דלאמר [לעיל] צפ"ג (ף קד טו:). נטמא לאחר מלאת סותר ז' א' אלא סותר אקרצנות² קאמר ור' אליעזר לטעמיה דלאמר צגמ' אחר המעשים כולם מותר לשמות יין ב' ומגלת הרי כשמרק אחד מן הדמים עד [שיציא שאר הקרבנות אינו רלוין] לתגלת והואיל ונטמא [קודם] שהקריב כולם כנטמא שחרית לפני הקריבו אף אחד מהן דמי ולא רלוי לתגלת כל היום והוי קרבן ראשון שהביא כאילו הביאו מן מלאת צימים שלא רלוי כלל לתגלת דמי: **וחכ"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר**.

פ"י לכשטיהר כך מפרש צירושלמי סתם³ מעשה ג' דטהרה ו' ואחר כך יציא קרבנות. ודאי אותו הזבח שהיה צהכשר לא יחזור ויציא ורבנן לטעמיהו דלאמרי אחר מעשה יחידי מותר לשמות יין ומגלת הרי הוא קודם⁴ שנטמא [רלוין] לתגלת ולמה יסמור אותו [אצל]⁵ הזכמים שהקריב משנטמא יסתור דהא קפיד קרא שיציא קרבנות נזיר צטהרה ואח"כ כשיטהר⁶ ויהיה לו הזאת ג' וז' יציאם [למנון סמיה] ז' א':

במרים התרמודית. מתרמוד: **והאמר ר' עזי"ר בפ"ג** (ף קד ט:). **וצפ"ג** (ף קד טו:). **דטומאה** דלאחר מלאת סותר ז' [ז'] ולרבנן⁸ [ל'] וצפ"ק פירשתי דמרבנן הוא דמן הסורה כסמיה הבא מספק דמשמע⁹ הואיל וצחדא רלוי לתגלת שזורק¹⁰ א' מן הדמים לרבנן [נמי דיו] כסמית ז': **סותר קרבנות**. כדפי' צמתני': **דייק¹¹ נמי**. צברייתא דצקרבנות איירי מדאיתמו רבנן ראייה לדביהם שאמרו¹² חכמים שאר¹³ קרבנות:

הדרן עלך שלושה מינון

בהן גדול ונוזר אינן מיטמאין לקרוביהם. ח' כספרי¹⁴ היא אלף מיטמא למת מנזה ולא גרסינן ליה כדמוכח צגמ'. כהן גדול הלכותיו צפרשת אמור אל הכהנים ומיר צפרשת נשא:

וא"ר יטמא נזיר. שקדושמו עדיפא כיון שהזיקתו תורה להביא צפרשת אמור אל הכהנים ומיר צפרשת נשא: **נזיר קדושתו קדושת שעה**. ואפי' אמר נזיר עולם מכל מקום סתם נזירות הוי שלשים יום (לעיל ג:). **בשלא מא כהן גדול ונוזר האי כבר כהן גדול עדיף והאי סבר נזיר עדיף**. וטעמא דמ"א^[16] צמתניתי: [ב] משוח בשמן המשחה. כ"ג שנמשח בשמן המשחה ומרוצה בגדים קרי משגגנו שמן המשחה דיאשיהו גזו שמן המשחה שעשה משה כדאיתא צפ' הוציאו לו (ויומא נג:). ואחריו לא היה כהן משוח בשמן המשחה אלף מרוצה בגדים בלא שהיו ממלאים דיו צח' בגדים ולא היו יכולין לעשות שמן המשחה אחר למשוח בו כדכתיב (שמות ז) שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם זה ולא אחר וכדאיתא צפ' קמא דכריתות (ף קד:) ולי נס א' בשמן המשחה היה והלא הרצה נקיס נעשו צו שמתחלה לא היה אלא אי"צ לוג ובו נמשח המשכן וכל כליו וזהרן ובינו כז' ז' ימי המלואים ובו נמשחו כהנים גדולים ומלכים וכו'ו קיים לעמיד לצבא שנאמר משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם והא דלאמר התם (ף קד.) המפטם השמן ללמוד צו או למוסרו לצבור פטור הא דקתני למוסרו לצבור (ללמדם שידעו לעשות) היינו בימי משה אם עשאו פטור אי נמי למוסרו לצבור ללמדם שידעו לעשותו ולא שימשחו ממנו והשתא אחרי יאשיהו לא היה כהן נמשח בשמן המשחה אלף עובד צח' בגדים וכשר בכך בלא משיחה דמ"ר צפ"ק דמגילה (ף קד ט:). משיח אין לי אלא בשמן המשחה מרוצה בגדים מנלן ת"ל הכהן המשיח והשתא משוח ומרוצה בגדים משכחת לה דזור א' כגון שנמשח א' לכ"ג וצתוק כך נגמו שמן המשחה ואירע צו קרי ככהן המשוח ומינו אחר תחתיו מרוצה בגדים לעשות עבודה ואמרו בגדים לא חזי לעבודה דראשון חוזר לעבודתו כדקאמר גבי משוח שעבר ונראה לומר כגון שכהן גדול גלה ומינו אחר תחתיו צרצוי בגדים כגון שגגנו השמן כצר ושימש כמה שנים שאם אף^[16] הראשון שב אינו חוזר לעבודתו שהרי שימש זה תחתיו כמה שנים והרי שנייהם מהלכין צדק כו' (ז' ה"א) דאילו משוח מציא פר הבא על כל המנזות כדכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והביא פר וגו' ומרוצה בגדים לא דכתיב צפ' הכהן המשיח דוקא משוח וליכא לפרושי משוח מציא פר העלם דבר של צבור כלומר שכהן משוח מקריבו ולא מרוצה בגדים כדכתיב גביה ח' ולקח הכהן המשיח מדם הפר והא^[17] ליתא דבתורת כהנים מוכח צדיקא דאף כהן הדיוט מקריבו א' (ה"ג) וא"ת אי מיירי אחר יה"כ לא היה לו לקרות לזה מרוצה בגדים אלא שעבר^[18] ואי מלאו מת מנזה ביה"כ והא קבורת מת מנזה לא דחי י"ט וכ"ש שבת ויה"כ וי"ל דלעולם ביה"כ ענמו איירי ולא לקצרו אלא לנטולו מחמה ללל דשרי אפי' בשבת והא קאמר דמשוח בשמן עדיף ומטמא המרוצה בגדים מחמה^[19] ללל דמשוח עדיף דמייתי פר הבא על כל המנזות אם הכהן המשיח הורה וטעה צבוראמו אבל מרוצה בגדים אינו מציא פר על^[20] כל המנזות דמשיח דוקא כתיב אלא מציא כשצה או שעירה יחידי וצהוריות (ף יא:). עיקר הדבר ופירושו ופר^[21] הבא על כל המנזות היינו צפר שהוא ענמו מציא שהורה צענמו ועשה כהוראתו שהוראת כהן משיח לענמו כהוראת צ"ד לציבור:

מרוצה

ז' לבר פדא. ואיכא לטפוקי הכא הואיל ונראה לתגלת משזורק א' מן הדמים אולי די בסתירת ז'. ולי

נראה דלרבנן אין כאן סתירה כלל דכיון שזורק א' מן הדמים מותר לשחות יין וליטמא למחים ולגלח ויצא מכלל נזיר ולא שייך ביה סתירה. מרים התרמודית. מתרמודית. הכי נמי מסתברא דסותר קרבנותיו קאמר

עין משפט ונר מצוה

ק"ג א מ"י פ"ו מהל' מינות הלכה ד:
א ב מ"י פ"ג מהל' אבל הל' ו סמך לזוף רלו:
ב ג מ"י טס הלכה ח פ"ו מהל' מינות הל' ז' אי:
ג ד ד ה מ"י פ"ו מהל' מינות הל' יג ופ"ג מהל' אבל הל' ט:

נוסחת הריב"ן

אן כו' וצגמ' מפרש לה:
[ב] אחר תחתיו: [ג] אלף אף [ד] אחר שפירש כו' ויציא לחמים צמקומו: [ז] שמעינן יה מיייחו כו' הכ"ג עדיף ויטמא מיר ואל יטמא כ"ג שקדושמו כו' שכן מציא קרבן על טומאתו ולא יטמא מיר הכ"ד:

פי' הרא"ש

ותיפוק לי מאחר כל המעשים. ואם באנו לומר דאינו חושש מואת א"כ גם היאא דיש לו כפים א"י לנזי' דכ"ר א"א: זאת אומרת קסבר ר"ש נזיר שגלה על שלמי נדבה יציא השלמי נזיר ששחטן שלא לשמן לא עלה לשם חובה והרי הן כשלמי נדבה: דאמר קרא אשר תחת ובה השלמים ולא כתוב שלמי משמע כל שלמים ויס"ג דאמר קרא (עיל) [ובש"ן] ובה תודה שלמי ולא כתוב שלמים. ופי' הרי משה דהאי קרא דרשי"בפי' התורה [דף ע"ח] לרבות שלמים נזיר ליום ולילה א'. ומקשינן נמי שלמי תודה לשלמי נזיר שאם גילח עליהם: יצא: מי שזורק עליו א' מן הדמים ונטמא ר"א או סותר את הכל. לא כל הימים קאמר כדמפרש בגמ' דר"א סבר נטמא אחר מלאת סותר שבעה. אלא סותר כל הקרבנות קאמר. ח' לטעמיה דאמר אחר כל המעשים כולם שאינו מותר לשחות יין עד אחר הבאת כל קרבנותיו. ומצא כשזורק א' מן הדמים עריין אותו ראו לתגלת ויכין דט"ל לר"א שאין א' מן הקרבנות מותרו בתגלחת עד שקריב את כולם א"כ כל קרבנותיו חשובים כקרבן [אחד] וכשנטמא קודם שהקריב כולו הוי כאילו נטמא שחרית קודם שהקריב אפי' א' מהם והוי הקרבן שהביא כאילו הקריבו תוך מלאת. וחכ"א יביא שאר קרבנותיו ויטהר פי' לכשיטהר. וכן מפ' בירושלמי בהאי איתנו יטהר ואח"כ יביא קרבנותיו ואותו הזבח שהביא בטהרה לא יחזור ויבאנו. רבנן לטעמייהו דאמרי אחר מעשה יחידי מותר לגלח. הרי האדם שנטמא נראה לתגלחת ולמה יסתור אותו ובה אבל שאר נבחים שהקריב משנטמא ודאי סותר דהא קפיד קרא שביא קרבנות נזיר בטהרה. ולעיל פ"ק פירשתי דהא דסותר ל' יום לרבנן היינו מדרבנן דמן התורה סגי בסתירת ז'. ולי

^[1] טס הבוח הק' הקיסא לתגלת אחרימא אבל ליום ולילה הוא צבחים (צ"י) וכן מה שכ' המוס' כפן לענין טהרה הוא צבחים (ה') וגלהו דבמוס' כפן טפן אחיז מינות וצ"ל וס' גורסין וכשר כתי' וכו' וכמו שכ' הרא"ש כאן